

Skogsskattekommitténs betänkande

SOU 1969:30

Av f. d. regeringsrådet H. Björne

1. Inledning

Betänkandet har den 21 aug. 1969 avlämnats till finansministern av skogsskattekommittén, som utgjorts av f. d. regeringsrådet H. Björne, ordförande, landskamreraren S. Svensson och kamrarrättsrådet P. Eklund. Kommitténs uppdrag har enligt direktiven främst varit av skatteteknisk natur och uppgiften har framför allt varit att kartlägga problemen på området. Vad som förklarats vara särskilt eftersträvarsvårt är en förenkling av skogsbeskattningsreglerna och en anpassning av dem till de faktiska möjligheterna att erhålla ett riktigt taxeringsresultat. Med dessa utgångspunkter har det givetvis varit erforderligt att ganska ingående belysa hur skogsbeskattningen för närvarande verkligen fungerar i praktiken och undersöka om den kan anses väl förenlig med inkomstbeskattningen i övrigt. Ur betänkandet, som omfattar 230 sidor, inhämtas bl. a. följande. Det kan redan här anmärkas att utrymmet inte tillåter mer än ett ganska begränsat axplock ur betänkandet.

2. Tillkomsten av gällande bestämmelser

Fram till år 1910 för statsbeskattningen, resp. år 1920 för kommunalbeskattningen var beskattningen av skogsinkomster helt schabloniserad. Inkomst av jordbruksfastighet över huvud taget och

därmed även av skogen skulle — oavsett vad den verkliga inkomsten uppgått till — tas upp till viss procent av fastighetens taxeringsvärde.

Genom reformerna 1910 resp. 1920 övergick man till att beskatta den verkliga inkomsten av jordbruksfastighet och därmed även av skogen. Anledningen var att schablonsystemet befanns fungera alltmer otillfredsställande. Framför allt understeg de schablonberäknande inkomsterna högst betydande de verkliga. Som bruttoinkomst skulle nu tas upp både vad som under fastighetsinnehavet flöt in genom egen avverkning eller försäljning av skog på rot och vad som vid försäljning av fastigheten erhöles för växande skog (d. v. s. viss del av köpeskillingen för fastigheten). Avdrag fick ske under innehavet, om den växande skogens värde gått ner jämfört med vad ägaren betalat. Vid försäljning av fastigheten fick säljaren dra av vad han själv betalat för växande skog, givetvis med frånräkning av vad han fått dra av redan under innehavet. Reglerna var formellt enkla men beredde stora svårigheter vid tillämpningen. Det var i regel mycket svårt och ofta omöjligt att på tillfredsställande sätt bevisa hur stor del av en köpeskillning som belöpte på växande skog liksom om och hur mycket ett ingångsvärde minskat. I stor omfattning blev det praktiska resultatet att avdrag för värdeminskning inte medgavs men

att heller inte någon beskattning skedde för skogsinkomst genom fastighetsförsäljning.

De regler för skogsbeskattningen, som inflöt i 1928 års kommunalskattelag och i huvudsak alltså gäller, byggde på samma principer som de närmast förut gällande, d. v. s. avdrag för minskning av skogs ingångsvärde skulle få göras under innehavet och beskattning ske för skogsinkomst genom fastighetsavyttring. Det nya var framför allt att avdrag under innehavet kunde få ske inte blott enligt den s. k. värdemetoden, som nära anknöt till de tidigare reglerna, utan även enligt den s. k. förrådsmetoden. Denna innebär att avdrag för viss del av ingångsvärdet får göras, om virkesförrådet gått ner jämfört med förrådet vid fastighetsförvärvet, oavsett om förrådets värde gått ner eller inte. Härigenom ville man vinna att det skulle bli lättare för en skogsägare att visa, att virkesförrådet minskat, än det varit att visa, att värdet gått ner. En viktig nyhet var också att vid beskattning för inkomst genom fastighetsförsäljning värde-minskningsavdrag skulle få beräknas efter det pris per kbm rotstående virke, som säljaren ansågs ha fått vid försäljningen. Säljaren skulle alltså inte behöva skatta för ökningen under innehavet av värdet på den skog, som fanns kvar på fastigheten vid försäljningen.

Tidigare utgick jämsides med inkomstskatten även skogsaccis för värdet av avverkat virke. Accisen tillföll kommunen. Denna skatteform upphörde 1948.

Möjlighet att uppskjuta beskattningen av skogsinkomster och fördela den på högst tio år infördes år 1954 genom skogskontolagstiftningen.

Jordbruksfastigheter med skog är all-

jämt liksom övrig fastighet föremål för s. k. garantibeskattning, men denna har avsevärt minskat i betydelse genom det s. k. repartitionstalets sänkning till numera blott 2 och den efter hand inträdda ökningen av inkomsterna av jordbruksfastighet. Fastighetsskatten blir därigenom jämförelsevis sällan effektiv.

3. Gällande rätt

Betänkandet innehåller en tämligen utförlig redogörelse för bestämmelser i kommunalskattelagen och andra författningar, som reglerar skogsbeskattningen. Ett stort antal rättsfall belyser tillämpningen. I redogörelsen betonas att enbart författningsbestämmelserna ger en ganska ofullständig och konturlös bild av skogsbeskattningen. Det är först vid en genomgång av tillräckligt många och olikartade rättsfall och praktiska taxeringsfall som bilden blir klarare och fullständigare.

En omständighet som också understryks är att skogsbeskattningen ingår som ett led i den allmänna direkta inkomstbeskattningen. Den utgör alltså inte någon särskild skatteform. I den mån skogsinkomsternas speciella natur inte gör det erforderligt med särskilda bestämmelser bör alltså skogsbeskattningen utformas enligt allmänna principer för inkomstbeskattningen i allmänhet.

4. Bristerna i gällande ordning och deras orsaker

Vissa teoretiska invändningar kan göras mot det nu tillämpade systemet. Om skogsägare helt eller delvis underlåter att ta ut den tillväxt, som sker under hans

innehav, skall den outtagna tillväxten enligt systemet beskattas då skogsägaren avhänder sig fastigheten. Enligt gällande bestämmelser sker emellertid sådan beskattning endast om avhändelsen sker genom försäljning eller därmed jämförlig åtgärd. Däremot sker inte beskattning om skogsägaren avlider. Hans arvingar får beräkna ingångsvärde och ingående virkesförråd med hänsyn till förhållandena vid dödsfallet. Den avlidnes sparade tillväxt kan därigenom undgå beskattning och en lucka i beskattningen kan uppkomma. En jämförlig lucka kan uppkomma när en skogsfastighet köps av en juridisk person, t. ex. aktiebolag, stiftelse eller domänverket. De har rätt till värdeminskingsavdrag vid skogsuttag men eftersom sådana subjekt nästan alltid förvärvar skogsfastigheter för att behålla dem för all framtid blir följden, att någon avyttring som föranleder beskattning av senare uppkommen tillväxt i regel inte kommer i fråga.

De allvarligaste bristerna i rådande ordning beror emellertid på att det i praktiken ofta är mycket svårt och ibland omöjligt att åstadkomma en tillräckligt noggrann utredning om de faktorer, som skall ligga till grund för värdeminskingsavdrag under innehavet och för beskattning av skogsinkomst genom fastighetsavyttring. Svårigheterna kan sammanfattas på följande sätt: 1) En ägares ingångsvärde på skog är nästan aldrig givet utan måste bedömas genom uppskattning av hur stor del av köpeskilling för fastighet i dess helhet som belöper på skogen. Detta kan ske på olika sätt och med mycket olika resultat utan att det kan sägas vad som är det rätta. Säljare och köpare kan ha vitt skilda intressen och åsikter. Det är inte

ovanligt att säljaren uppger ett lågt värde och beskattas därefter. Något år senare då säljarens taxering vunnit laga kraft kommer köparen och visar ett betydligt högre värde, som han vill lägga till grund för värdeminskingsavdrag. Det är då för sent att göra något åt säljarens taxering. 2) På samma sätt förhåller det sig med skogens utgående värde då säljaren skall beskattas för avyttring av skog i samband med marken. 3) Liknande eller större svårigheter möter vid bedömningen av virkesförrådets storlek i kubikmeter räknat vid förvärv av fastighet och vid andra tidpunkter som är aktuella. Någon exakt mätning av virkesförråd kan på grund av skogens naturliga beskaffenhet självfallet inte ske. Uppskattning enligt vanliga metoder ger endast ungefärliga resultat. Särskilt osäker blir bedömningen om den måste grundas på uppskattningar vid allmän fastighetstaxering. Det kan verka förvillande att virkesförrådet ofta uppges i exakt antal kbm, fastän en korrekt uppgift borde ange att det exakta antalet ligger någon stans mellan olika gränsvärden, som kan vara ganska vitt skilda. En vid betänksamhet fogad PM av jägmästare ger upplysning om de vanskligheter som är förbundna med de skogliga uppskattningarna. Mycket vanligt är att en skattskyldig först lämnar vissa uppgifter och sedan gör väsentliga ändringar däri. En skattskyldig kan t. ex. först ange förrådet till visst antal kbm för att, sedan denna uppgift några år legat till grund för taxeringar, komma med en utredning som visar att förrådet i verkligheten varit dubbelt så stort. Det är inte ovanligt att den taxerade inkomsten kan påverkas med 10—20 kr per kbm av uppskattat virkesförråd. En skill-

nad vid uppskattningen av endast 1.000 kbm kan alltså påverka taxeringen med 20.000 kr. 4) En beräkning av virkesförråd med utgångspunkt från det förråd, som uppskattas vid viss tidpunkt, genom att ta hänsyn till tillväxt och avverkningar under mellantiden ger ofta ett vanskligt resultat med hänsyn till att redan utgångspunkten är osäker och det samma gäller både tillväxt och avverkning. 5) Till sist är inte ens arealuppgifterna rörande skogsmarken helt tillförlitliga, även om en förbättring däri inträtt under senare år.

Ett utnyttjat avdrag för värde- eller förrådsminskning påverkar den skattskyldiges beskattning både under det fortsatta innehavet och senare vid ev. beskattning för skogsinkomst i samband med fastighetsförsäljning. Den skattskyldige ställs därför inför vanskliga men betydelsefulla avgöranden om han skall yrka ett avdrag, som vid viss taxering tillkommer honom, eller om han skall vänta med avdraget eller helt avstå därifrån. Det sistnämnda alternativet kan bli till fördel vid en framtida avyttring av fastigheten.

Även då relativt god utredning föreligger men framför allt då sådan saknas ställs både de skattskyldiga och skattemyndigheter, däri också inbegripet skattedomstolar och sakkunniga, inför mycket vanskliga bedömanden. Utgången är på grund av sakens natur svår att förutse. Slutgiltigt besked i bedömningsfrågor kan ibland inte erhållas förrän efter åtta à tio år, fastän omedelbart besked skulle vara behövligt med hänsyn till de närmast följande årens taxeringar. Vad som gör de nödiga skönsmässiga bedömandena olustiga är att de skall påverka och infogas i taxeringar, som i

övrigt skall grundas på inkomst- och utgiftsposter som motsvaras av verkliga penningbelopp. Taxeringar vari ingår bedömning av inkomst av skogsbruk kan därmed regelmässigt få något av skönsmässighet över sig, som vid taxeringen i övrigt endast behöver tillgripas vid svårare fall av försummelse att fullgöra bokföringsskyldighet eller dylikt. Vid taxering för inkomst av skogsbruk är denna skönsmässighet normal med hänsyn till grunderna för skogsbeskattningen.

En erinran mot gällande ordning kan också grundas på att den medger vissa åtgöranden, vars skattemässiga resultat förefaller otillfredsställande. Ett av anförda exempel skall här återges. En person A hade år 1947 fått vissa fastigheter som gåva. År 1957, då fastigheterna var taxerade för 139.200 kr, sålde A fastigheterna till sina två minderåriga barn för 504.412 kr, varav 321.145 kr ansågs belöpa på avverkningsbar skog. Samma dag sålde barnen den avverkningsbara skogen på rot för 321.145 kr. Under A:s innehav hade virkesförrådet inte ökat, varför A med tillämpning av förrådsmetoden inte blev beskattad på grund av försäljningen till barnen. Dessa yrkade avdrag enligt värdemetoden med samma belopp som intäkten. Ej heller barnen kunde därför beskattas för detta avsevärda skogsuttag, som alltså blev obeskattat.

5. Utnyttjade avdrag för värdeminskning av skog

Av uppgifter som erhållits från länsstyrelserna framgår att för närvarande c:a 2.500 skogsägare årligen utnyttjar rätt till avdrag för värdeminskning av skog under innehavet. Sammanlagda avdragsbeloppet uppskattas till 20 milj kr per år. Medelbeloppet per avdrag

utgör för hela riket 8.000 kr. Länsvis varierar medelbeloppet mellan 4.000 kr och 15.000 kr. Variationer är naturliga med hänsyn till skillnaden i fråga om rotvärden, storleken av brukningsenheter, sättet för skogsuttag o. dyl. Variationerna kan också delvis bero på iakttaga olikheter i fråga om benägenheten att yrka avdrag och taxeringsmyndigheternas inställning vid prövningen av avdrag.

Antalet medgivna avdrag kan i och för sig betecknas som lågt med hänsyn till att antalet enskilda skogsägare uppskattas till 260.000, varav 110.000 med mer än 25 hektars skogsinnehav. Det förefaller alltså som om majoriteten av skogsägare inte har något större behov av systemet med avdrag för värde-minskning.

Någon statistisk undersökning av beskattningen av skogsinkomster i samband med fastighetsförsäljning har inte verkställts med hänsyn till det vidlyftiga arbete som det skulle ha vållat. Det kan emellertid antas att sådana inkomster i avsevärd omfattning undgår beskattning, framför allt på grund av att skattskyldiga underlåter att deklarerat sådana inkomster på föreskrivet sätt. Att sådana inkomster är skattepliktiga har på många håll inte ingått i det allmänna medvetandet.

6. Möjligheter att förenkla nuvarande system

Kommittén finner sådana möjligheter mycket begränsade, då det inte gärna går att förenkla för systemet så väsentliga åtgärder som uppskattning av värdet på växande skog vid förvärv och avyttring av fastighet och vid andra aktuella tidpunkter, eller motsvarande uppskattningar av virkesförråds storlek.

En viss försämring av underlaget för uppskattning av virkesförråd inträder genom den möjlighet, som föreligger från och med 1970 års allmänna fastighetstaxering att uppskatta vissa fastigheters virkesförråd schablonmässigt genom att hänföra en fastighet till en av tre eller fyra virkesförrådsklasser.

En möjlighet till förenkling skulle vara att begränsa rätten till avdrag för värde- eller förrådsminskning under innehavet till fall då det gällande ingångsvärdet gått ned med minst en femtedel. En sådan ändring skulle vara befogad med hänsyn till den faktiska omöjligheten att exakt fastslå storleken av virkesförråd och ingångsvärde och därmed att avgöra om ett mindre avdrag verkligen är motiverat.

Ändring ifrågasätts beträffande regeln om bestämmande av ingångsvärde för den som får en fastighet genom arv eller annat fång som inte är likställt med köp eller byte. Det nuvarande sättet att gå på taxeringsvärdet ger inte tillfredsställande värden och åstadkommer luckor i beskattningen. Ett sätt att undvika de sistnämnda skulle vara att låta förvärvaren överta den föregående ägarens restvärde i beskattningshänseende.

Ökat utnyttjande av skogssakkunniga anses inte kunna i tillräcklig mån göra nuvarande system mera tillfredsställande. Man kommer nämligen därigenom inte ifrån de vanskliga skönsrättsliga uppskattningar som måste ske dels till följd av det bristfälliga underlaget för uppskattningarna och dels på grund av de subjektiva bedömanden som inte kan undvikas.

Inte heller anses möjligheter för närvarande föreligga att inom ramen för nuvarande system åstadkomma en rikti-

gare skogsbeskattning med tillhjälp av det nya fastighetsregister, som skall uppläggas för riket, eller begagnade av skoglig flygbildsteknik.

7. Möjligheter att konstruera andra system för skogsbeskattningen

Med hänsyn till arten av kommitténs uppdrag har system som innebär en mera komplicerad skogsbeskattning än den nuvarande inte ansetts böra närmare övervägas. De tänkbara system som mera ingående behandlas är följande.

A. Schablonmetod för beskattning av skogsinkomster.

Kommittén anser inte en sådan metod möjlig. Hur man än utformar en sådan metod skulle de beräknade inkomsterna avsevärt komma att avvika från de verkliga och därmed åstadkomma orättvisa och ojämnheter i beskattningen. Erfarenheterna från fastighetstaxeringen och från de begränsade och mindre betydelsefulla områden av inkomsttaxeringen, där schabloner nu tillämpas, visar svårigheterna att komma fram till nöjaktiga resultat då det gäller ett så vittomfattande område som beskattningen av skogsinkomsterna. Det skulle inte uppfattas som rättvist att en skogsägare med ringa skogstillgång och utan möjlighet att avverka under många år skulle få betala lika höga inkomstskatter som en annan skogsägare som har överflöd på avverkningsbar skog. Skulle man avväga en schablonbeskattning efter skogstillgången skulle beskattningen inte bli så olik den nuvarande. Den i vårt land före 1910, resp. 1920 tillämpade schablonmetoden övergavs för att resultatet inte blev tillfredsställande. Det finns inte anledning

tro att man nu skulle lyckas bättre. I Norge har schablonmetod för uppskattning av skogsinkomster försökts men övergivits på grund av det otillfredsställande utfallet. I Finland tillämpas alltså en schablonmetod — den s. k. arealbeskattningsmetoden — men även där har missnöje förports med metoden, fastän förutsättningar för en sådan metods nöjaktiga funktion torde vara större i Finland än i Sverige.

B. Beräkning av skogsinkomster enligt bokföringsmässiga grunder.

En sådan form för inkomstberäkningen skulle innebära att den växande skogen behandlades på liknande sätt som varulager vid inkomstberäkning för rörelse. Vid inköp av fastighet med skog skulle den del av köpeskillingen, som belöper på den växande skogen, få dras av på utgiftssidan som kostnad för inköp av varulager men på inkomstsidan skulle uppföras värde på utgående lager. Detta skulle värderas med hänsyn till förhållandena vid beskattningsårets utgång, alltså med inräknande av den tillväxt som skett. Det utgående lagervärdet skulle få dras av som ingående lagervärde i följande års deklaration o. s. v. Inkomster och utgifter i övrigt skulle redovisas på samma sätt som nu. Lagervärderingen skulle ankomma på skogsägaren själv men vissa spärrar måste givetvis finnas på liknande sätt som för närvarande gäller för rörelse. Den nu antydda redovisningsmetoden skulle ha den allvarliga nackdelen att man alltså måste göra den vanskliga bedömningen av hur mycket av en fastighets köpeskillning som belöper på den växande skogen. Vidare måste man ha kvar beskattningen för skogsinkomst i samband med

fastighetsförsäljning. Metoden skulle också ställa skogsägarna inför vanskliga avgöranden då de hade att ta ställning till den årliga lagervärderingen. Slutligen skulle systemet verka olika för enskilda skogsägare och för aktiebolag och andra juridiska personer. De enskildas fastigheter är ju föremål för omsättning och därför skulle deras nedskrivningar i förekommande fall tas till beskattning vid avyttringar men så skulle blott mera undantagsvis bli fallet för de juridiska personerna.

C. Beräkning av skogsinkomster helt enligt kontantprincipen.

Det nuvarande systemet kan anses som ett mellanting mellan tillämpning av kontantprincipen och beräkning enligt bokföringsmässiga grunder. Värde-minskningsavdragen för skog har i huvudsak samma verkan som den minskning av lagervärde som följer av lagerminskning vid inkomstberäkning för rörelse, men om skogsvärdet senare ökar genom tillväxt så återverkar detta inte på inkomstberäkningen så länge den skattskyldige har kvar fastigheten. Först när fastigheten avyttras, uppkommer fråga att beskatta de genom tillväxt återvunna skogsavdragen och detta kan ju dröja decennier. Avlider den skattskyldiga utan att ha avyttrat fastigheten kan ett genom tillväxt återbekommet skogsavdrag bli obeskattat.

Övergår man till en renodlad kontantprincip även för skogsinkomsterna på samma sätt som redan gäller för inkomster i övrigt av jordbruksfastighet i det hänseende, varom nu är fråga, skulle det innebära att man å ena sidan slopade rätten till värdeminskningsavdrag för skog men å andra sidan inte heller be-

skattade skogsinkomst genom fastighetsförsäljning. Orsakerna till de nu rådande svårigheterna skulle därmed bortfalla. Den som strax efter ett fastighetsförvärf gjorde skogsuttag som omfattade tidigare tillväxt, skulle därigenom få skatta även för den tidigare tillväxten, men denna omständighet skulle både säljare och köpare få ta hänsyn till vid avvägningen av köpeskillingen. Säljaren visste att han inte skulle riskera beskattning för inkomst genom försäljning av växande skog och köparen skulle veta att han blev beskattad för sina skogsuttag.

Det skulle med all sannolikhet vara lättare att överblicka de skattemässiga konsekvenserna av den antydda ordningen än de nu mycket ovissa följder i skattehänseende, som övergången av äganderätten till en fastighet med skog kan få. Detta gäller både säljare och köpare. Säljaren kan ofta inte veta hur beskattning för försäljning av växande skog i samband med marken kommer att ske och köparen har mycket begränsade möjligheter att beräkna, om och i vilken utsträckning avdrag kan komma att medges vid de skogsuttag han finner sig böra göra.

Ett starkt stöd för att principen är användbar finner man däri att för närvarande uppskattningsvis endast en femtedel av skogsägarna utnyttjat systemet med värdeminskningsavdrag medan alltså den helt övervägande delen deklarerar som om kontantprincipen var gällande utan den komplikation som värdeminskningsavdragen och de därav föranledda vidgade anledningarna att taxera för inkomst genom skogsförsäljning i samband med fastighetsavyttring innebär.

Vid en övergång till kontantprincipen bör möjligheterna att utnyttja skogskon-

tosystemet väsentligt vidgas. I samband därmed ifrågasätts om inte på skogskonton insatta medel bör beskattas med viss del årligen för att förebygga att skogsägare vid slutet av löptiden för skogskonto drabbas av en relativt hög beskattning. Vid behov skulle dispens från denna kontinuerliga beskattning av skogskontomedel kunna erhållas.

Kommittén finner en övergång till kontantprincipen innebära lösning av de flesta problemen vid skogsbeskattningen. Det har invänts att man därigenom skulle försvåra finansieringen av fastighetsköp. Såvitt kommittén kunnat finna är systemet med värdeminskningssavdrag av mycket begränsad betydelse för sådana fastighetsköp. För det fåtal fall där problem uppkommer torde de kunna bemästras på lämpligare sätt än genom att bibehålla det nuvarande systemet med alla dess mycket besvärliga problem.

8. Beskattningen av realisationsvinster vid fastighetsförsäljning

De nuvarande reglerna anses efter 1967 års omläggning av beskattningen av realisationsvinster inte rationella. Enligt de nya grunderna för denna beskattning skall normala försäljningar av jordbruksfastighet inte föranleda beskattning av realisationsvinst. Skattefrihet vid de normala försäljningarna åstadkoms genom att anskaffningskostnaden för fastighet får uppräknas enligt indextal, som fastställs av riksskattenämnden, och genom att dessutom för bebyggd fastighet avdrag får göras med 3.000 kr per år av innehavstiden. Beskattning för realisationsvinst beräknas inträda blott i sådana

fall där mera betydande markvärdestegring inträffat. Det synes därför mest följdriktigt att frikoppla beskattningen av realisationsvinster, som kan betraktas som en mera extraordinär beskattningsform, från skogsbeskattningen, som bör hänföras till den mera ordinära beskattningen av inkomster. Detta kan ske genom att vid beräkning av realisationsvinst hänsyn inte tas till värde på växande skog vid bedömande av anskaffningskostnad för fastighet och vid beräkning av vad som erhållits vid avyttring av fastighet. Den uträknade realisationsvinst, som därvid kommer fram, innefattar inte någon vinst på skogen. Beskattning för skogsinkomst kan därefter ske enligt därför gällande regler utan att någon hänsyn behöver tas till realisationsvinst i de sällsynta fall, då sådan vinst erhålles vid avyttring av jordbruksfastighet. Det är att märka att en omreglering av sambandet mellan beskattning för skogsinkomst och för realisationsvinst anses nödig oavsett om nuvarande system för skogsbeskattning bibehålls eller inte. De nuvarande bestämmelserna är inte helt anpassade efter varandra.

9. Skogsväggkostnader och kostnader för skogsplantering

Kommittén föreslår väsentligt vidgade möjligheter till avdrag för sådana kostnader. I princip bör de kunna hänföras till driftkostnader, som får i sin helhet dras av på en gång. Den nuvarande ordningen med avdrag för viss del av skogsväggkostnader och fördelning av denna del till avdrag under tio år föranleder ett laborerande med småbelopp, som inte anses nödvändigt.

10. Skogskontolagstiftningen

Såsom förut nämnts föreslås avsevärt vidgade möjligheter att utnyttja skogskontosystemet. Även i övrigt ifrågasättes en rad ändringar i syfte att göra systemet mera ändamålsenligt.

11. Vissa övriga frågor

Rådande praxis, enligt vilken rätten till värdeminskningsavdrag för skog bedöms för en förvärvskälla i dess helhet och avdrag alltså inte får beräknas för visst område av förvärvskälla då det gäller skogsuttag under innehavet, behandlas utförligt men någon ändring i de bestämmelser varpå denna praxis stöder sig föreslås inte.

Vissa ändrade bestämmelser föreslås i följd av de nya regler som nu gäller för marköverföring genom ägoutbyte och laga skifte.

Om skogsvårdsavgiften sägs att den numera har jämförelsevis ringa statsfinansiell betydelse och att i och för sig intet är att erinra mot avgiftens avskaffande från de utgångspunkter, som gällt för kommitténs arbete.

Beträffande skogsbeskattningen vid

upplåtelser av nyttjanderätt, som visserligen inte avser all framtid men jämförelsevis lång tid, t. ex. 25 år, har i vissa sammanhang ifrågasatts att de borde likställas med allframtidsupplåtelser. Kommittén föreslår dock inte någon ändring.

12. Bilagor

Av fem bilagor, som tryckts i betänkandet, märks särskilt en av civiljägmästaren Rolf Ruben författad PM ang. uppskattning av virkesförrådet på en fastighet m. m. I promemorian åskådliggöres hur vanskligt det är att med tillgängliga metoder bestämma virkesförrådet på en fastighet med den noggrannhet, som måste anses erforderlig för att taxeringar för inkomst av skogsbruk skall kunna beräknas till riktiga belopp.

I en annan promemoria har avdelningsdirektören i lantmäteristyrelsen Sven G. Möller anförts några synpunkter på möjligheten att använda tekniska hjälpmedel vid bestämning av inkomst av skogsfastighet. Av promemorian framgår att sådana hjälpmedel är under uppbyggnad men att förutsättningar för att grunda inkomstberäkningen för skogsbruket på dem ännu inte föreligger.